

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Noc kočky

■ garamond

Případy soudce Ti

Noc kočky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti: Noc kočky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Případy soudce Ti

Noc kočky

Nový případ soudce Ti

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Noc kočky

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval
i potom, co ji dočtete?
Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na
www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte.

V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

HLAVNÍ POSTAVY

Ti Žen-ci, soudce v Pu-jangu
Paní Lin Er-ma, První manželka soudce Ti
Druhá a Třetí paní, vedlejší manželky soudce Ti
Tao Kan, *Ma Žung* a *Tiao Tchaj*, pobočníci soudce Ti

Seržant Chung, osobní sluha soudce Ti
Sun Li-pen, bohatý tkalcovský mistr z Lan-fangu
Slečna Úsvit, hospodyně mistra Suna
Jüan Luo, archivář mistra Suna

Tung Tchien-chan, další bohatý tkadlec z Lan-Fangu
Slečna Štěstí, Tungova milenka
Slečna Ting-ting, tanečnice
Vdova Pao, návštěvnice lázní
Divoký mák, prostitutka
Pa Ťing, prodavač nudlí
Ťi Tie, Podkova pro štěstí, hrnčíř
Mo Fu-ni, zřízenec v lázních

Roku 673 n. l. je soudce Ti podprefektem ve městě
Lan-fangu, nedaleko Mongolska.

I

*Kočka způsobí ve městě zmatek;
soudce chrání budoucnost svých kalhot.*

Onoho krásného jarního dne se soudce Ti připravoval na ranní audienci. Manželky mu doporučovaly, aby si vzal spodní oděv, v kterém neprochladne.

„Pročpak?“ zeptal se soudce.

„Náš drahý manžel zapomněl, že se dnes musí ponořit do řeky. Svátek Dvojí trojky už před několika dny začal, přece nechcete být v Lan-fangu jediný obyvatel, který nesvětil rituál.“

Ti se pokoušel zapomenout, že sotva se vypořádal se svátkem luceren, musí se zúčastnit svátku Dvojí trojky, a to ho čeká svátek dračích člunů. K povinným úkolům podprefektů patřila i spousta obřadů, které v Číně udávaly životu tempo. Podprefekt Lan-fangu se z toho pokusil vykroutit.

„A kdybych tam pro jednu nešel? Ještě jsem nestrávil novoroční, zeleninu dlouhověkosti‘ a příští měsíc budeme mít ovesnou krupici Čistého jasu.“

Jeho tři manželky vykřikly jedním hlasem.

„Ach! Vaši občané by to nepochopili! Jako vtělení Císaře musí náš vznešený manžel bdít nad občanskými obřady!“

Když tak jejich vznešený manžel poslouchal, jak trvají na tom, že ztělesňuje nejvyšší moc, občas si říkal, jestli náhodou nemají dojem, že jsou vdané za Nebeského draka osobně. Vtělený Císař nikterak netoužil ponořit se do řeky, rozvodněné po tání sněhu v horách, když první květinčky teprve nesměle prorážely travou na svazích.

„Půjdu tam po vás,“ odvětil v posledním pokusu o přežití.

Manželky řekly, že si očistnou koupel naplánovaly právě na dnešek, což mu poskytlo malý odklad, než bude to ledové smočení muset podstoupit.

Ti, oblečení do krásných zelených šatů a černého čepce s křídélky, který byl symbolem jeho povolání, odhrnul závěs zakrývajících dveře a vstoupil na pódium soudní síně. Posadil se k nízkému stolku a pochmurně pohlédl na těch několik měšťanů, kteří toho dne usoudili, že je kvůli jejich trampotám záhodno obtěžovat soudce.

První případ se týkal nějakého nemravy, který využil svátku k tomu, aby se popásl očima na ženských. Před pódiem poklekli tři muži. Jako každoročně tito tři lázeňští mistři vybudovali u řeky dočasné zařízení obehnané bambusovými palisádami. Měli tak usnadnit rituální omývání, které slavnost Dvojí trojky vyžadovala. Postarali se i o ručníky a o restaurační místnost, kde se na vařičích připravovaly nudle. Postavili dvě řady soukromých kabin,

jednu pro muže, druhou pro ženy, oddělené příčkou, která chránila cudnost dam. No a nějaký mizera byl dvakrát přistižen, jak ženy, oddávající se obcování s jarní obnovou, špehuje.

„Kdo toho šmíráka viděl?“ zeptal se Ti.

Jeden z lázeňských mistrů vstal a vyzval dvě ženy, aby přistoupily blíž. Přesvědčil je, aby přišly k soudu, i když se styděly, že byly přistiženy nahé. Stěžovatelé soudci řekli, že se zavazují zaplatit soudní výlohy, když bude viník přísně potrestán. Kdyby se obyvatelé Lan-fangu domnívali, že v jejich zařízení nejsou koupající se ženy v bezpečí, nezbylo by jim než zavřít krám.

„Tohle je vdova Pao,“ řekl obchodník a postrčil jednu z žen před pódium.

Dle vzpřímené postavy a přísné tváře to očividně byla zámožná měšťačka, kterou obtěžovali při posvátném omývání a kterou teď obtěžují tím, že ji dostrkali sem. Pod četnými vrstvami látek, do nichž se halila, musela být štíhlá. Do umně spleteného drdolu si zapíchla dvě krásné jehlice z tepaného stříbra a její tvář nesla stopy líčení. Ti rád věřil, že i když byla vdovou, musela ta oběť vzbudit chutě chlípníků.

Paní Pao vysvětlovala na půl úst, že si nějaký neznámý muž dovolil ji pozorovat, když se oddávala rituálu v tom nejprostším úboru, tak jak je to obvyklé.

„Začněte od začátku,“ požádal ji soudce Ti. „Nevynechte žádnou podrobnost.“

Aby měla větší pohodlí, pronajala si vdova Pao pro svou služku a pro sebe dvě sousedící kabinky. Když vycházela

z řeky, všimla si, že v ohrazení je vidět lidské oko. Zřejmě jakýsi darebák roztáhl dva stvolý bambusu, aby ji mohl šmírovat. Vzkypěla v ní krev, nebyla ten typ, který před urážkou uteče. Než se trochu zahalila a skočila za tím zloduchem do chodby, už zahlédla jen jeho tvář a pak prchající zadnici.

„Viděl toho vetřelce i někdo jiný?“ zeptal se Ti.

„Bohužel, moje služebná byla ve vodě a ničeho si nevšimla,“ odpověděla vdova a ukazovala na děvče stojící v první řadě.

Ti se v duchu divil, proč ten ničema nešpehoval raději ji, svěží jako jarní růžička, zatímco její paní měla spíš pichlavý šarm podzimního bodláku.

Druhá návštěvnice lázní, která to monstrum přistihla při činu, více odpovídala představě oběti takového přečinu. Byla to asi třicátnice, oblečená velmi prostě a s drdolem bez ozdob, ale bezpochyby sošných tvarů. Oděv projmutý v pase nechával tušit, že je pěkně baculatá. Byla by dokonce krásná, kdyby trochu dbala o svůj vzhled. Ale zdálo se, že svádění je její nejmenší starost, a ta mrzutá příhoda jí určitě chuť nedodala.

Slečna A zažila tutéž nepříjemnost další den. Na rozdíl od vdovy viděla agresora dost dobře, dovolil si ji sledovat z vrchu hrazení. Soudce Ti to potěšilo.

„Jak vypadal?“

„Jako kočka, vznešený soudce.“

„Prosím?“

Podle slečny A měl ten nevychovanec krásný knír, tvořený dlouhými tuhými vousy, jako mívá kočka.

Ti se sklonil k lázeňským mistrům, kteří stále postávali u paty pódia.

„Ta žena pije?“ zašeptal.

Lázeňští vypadali ještě zkormoucenější, než když přišli. Jedním hlasem zaúpěli. Soudce naléhal.

„To jí ten incident vlezl na mozek?“

„Naopak, vznešený soudce, je to velice rozumné!“ řekl jeden ze stěžovatelů.

Jeho kolega si přisadil v podobném duchu.

„Snažně Vaši Excelenci prosíme, aby vzala v úvahu možnost, že břehy, na kterých jsme si zřídili podnik, obchází duch!“

Od předchozího večera se vykládalo, že v rituálních lázních straší kočičí duch. Mohlo jít i o stvoření schopné se v kočku měnit a tak koupajícím se ženám snadno pláchnout. Ty proměny, zcela obvyklé v čínské mytologii, vysvětlovaly, proč nebyl nikdo přistižen.

„Ano, tím se všechno vysvětluje,“ řekl soudce Ti.

Podle těch dvou obchodníků se ta tvrzení čile šířila ve všech městských čtvrtích. Že by se mezi smrtelníky vrátila duše nějakého utopence v kůži domácího zvířete? Nebyl by to výjimečný případ, obzvláště v místech, kde docházelo k nespravedlivým úmrtím, jako je právě utopení.

„A vy vždycky hned pomyslíte na mě, když má být napravena nějaká nespravedlnost,“ uzavřel to soudce.

Všichni přítomní v sále pokývali hlavami.

„Dobrá. Spolehněte se na mě. Přijmu nezbytná opatření.“

Nezbytná opatření spočívala v tom, že nechají kočky na pokoji a počkají, až panika sama od sebe opadne. Ti nehodlal se sítí v ruce běhat za lanfangskými potulnými zvířaty. Také bylo potřeba během svátků hlídat konzumaci alkoholických nápojů.

Ti se vrátil do svých komnat a jeho manželky zatím hledaly ve starých svazcích pohádky plné lstivých lišek, které by mohly číst svým dětem. Měl pro ně novinu.

„Vaše koupel v řece byla zrušena! Vypadá to, že si nějaký sprosták dovoluje špehovat ženy přes hrazení!“

„Ach!“ utrousily dámy Ti.

„Podezřívají ducha nějaké kočky.“

„Myslela bych spíš ducha nějakého prasete,“ řekla Třetí paní.

I když ta příhoda byla bizarní, měla aspoň tu výhodu, že ho pobavila mezi dvěma nudnými spory, které měl rozhodnout. Občané Lan-fangu pod jeho správou měli prapodivné rozmary.

„Nevím, proč by měla ta kočka šmírovat svlečené ženy: ať jsou kočky jakkoli zvláštní, nahota je vůbec nezajímá, samy jsou nahé pořád.“

První paní byla jiného názoru.

„Ať mi můj manžel promine, ale kočky mají to štěstí, že nosí velice hebký kožešinový plášť. Mimochodem, ty své bychom si rády nechaly na zimu podšít. Ale raději liškou nebo hermelínem.“

Ti měl dojem, že bude potřebovat ještě mnoho dobrovolných příspěvků od postižených lázeňských mistrů,

než dostojí finančním požadavkům svých družek na ošacení.

Malými krůčky k nim přistoupil seržant Chung v domácích moltonových střevících, které mu umožňovaly klouzat po všech podlahách v ja-menu bezhlučně jako kočka. Podával soudci vizitku z červeného papíru. Ti rozložil všech osm dílků a přečetl si jména a funkce, které na nich byly napsány.

„Co mi ten Sun Li-pen chce?“

„Rád by byl přijat, vznešený soudce.“

„Jestliže zmeškal poslední jednání, ať přijde zase zítra.“

„Mistr Sun si přeje hovořit s Vaší Excelencí soukromě, prý aby se jeho problémy nerozkřikly.“

Ti odvětil, že tedy toho Suna přijme ve své pracovně. Jedním z figlů, o něž se opírala práce podprefekta, bylo neodporovat místním významným osobnostem, které mají v okrese velký vliv a znají kraj lépe než on. Nakonec problém, který sem toho muže přivádí, nemůže být horší než příhody démonické kočky. Určitě zase půjde o nějakou hloupou otázku z katastrálního seznamu nebo o konkubínu na útěku, to bude změna po náporu pověřčivců, kterému právě musel čelit.

Pracovnu si nechal zařídit v rohové místnosti, ze které se šlo na jedné straně do zahrádky za soudní budovou, na druhé pak na hlavní nádvoří. Ti se vždycky snažil vyhradit si takové příjemné a izolované místo, ať to bylo v kterékoli provincii, kam ho poslali vykonávat tchangskou spravedlnost. Rád pracoval v klidu, tiché a harmonické

prostředí mu pomáhalo uvažovat o záhadách četných proměn, jimiž prochází lidská špatnost.

Návštěvník, kterého uvedl seržant Chung, byl velký obchodník v obojím smyslu slova. Sun Li-pen, asi padesátiletý, byl pod čepcem pravděpodobně plešatý. Nějaký bůh, asi bůh obchodu, si ho označoval na jedné převislé tváři třemi mateřskými znaménky umístěnými do trojúhelníku. Na znamení úspěšnosti halil své zakulacené tělo do vyšíváných látek, tak drahých, že z něj dělaly chodící reklamu. Po obvyklé výměně zdvořilostí a vzájemných dotazech na zdraví příbuzných, které ani jeden z nich nikdy neviděl, se posadili proti sobě k nízkému stolku, na nějž seržant Chung položil kouřící čajovou konvici.

„Čemu vděčím za potěšení z vaší návštěvy?“ zeptal se soudce.

„Troufl si na mě nějaký opovážlivý zloděj!“ odpověděl Sun Li-pen se zamračeným obočím a s povislými tvářemi chvějícími se potlačovaným hněvem.

„Pořád je to lepší, než kdyby si na něj troufla kočka!“ pomyslel si Ti, rád, že snad už ta série zvířecích přečinů skončila.

Návštěvník byl přesvědčený, že někdo z jeho podřízených informuje konkurenci pokaždé, když se chystá uzavřít výhodný kontrakt s třetí stranou.

„Chci, aby byl ten bídák exemplárně potrestán!“ uzavřel obchodník.

Kdyby mu toho provinilce dodali na podnose, Ti by ho rád potrestal, ale tušil komplikace.

„Jestliže jste tu otázku nevyřešil sám a toho beztaktního zrádce jste nevyhodil, hádám, že neznáte jeho jméno...“

„Jasnozřivost Vaší Excelence je stejně výjimečná jako tento nápoj,“ řekl Sun Li-pen a odložil šálek. „Nikdy bych si nedovolil vás obtěžovat, kdyby šlo o obyčejné osobní neshody. Ale problém je, že vedu dovozní podnik, který je pro stát nezbytný.“

Ti soudil, že slova jako podnik, nezbytný a stát nejdou dost dobře dohromady.

„Mohu se zeptat, v jakém odvětví vykonáváte tu pro stát nezbytnou činnost?“

Stěžovatel odvětil, nikoli bez hrdosti, že dováží rouna stepních koz a nechává z nich tkát hebké a odolné vlněné látky.

„Jako třeba tyhle,“ řekl a ukazoval přitom na soudcovy nabírané kalhoty.

Ti pochopil, že odhalení toho záhadného prospěcháře se po něm chce proto, aby mohla být zachována měkkost jeho kalhot.

Kozy s tou nejlehčí srstí nežily v Kvetoucí říši, potřebovaly širé prostory, aby se jim dařilo a jejich vlna byla teplá a zároveň měkká. Chovali je barbaři zvaní Tanguti, kteří překračovali Velkou zeď, aby prodali výsledek stříže ve městech na severu, jako bylo toto. Výroba látek představovala pro okres značný zdroj zisku. Také transport vlny do dalších krajů přispíval k zásobování státní pokladny, obchodníci z něj bohatli a živil celou armádu rukou. Proto se starosti mistra Suna týkaly státu a v první řadě jeho samého, podprefekta.

„Vaše Excellence asi ví, že jsem hlavním dodavatelem zdejší posádky i tohoto ja-menu,“ upřesňoval obchodník. „Jestli budu nadále přicházet o smlouvy, obávám se, že naši slavní vojáci a naši skvělí mandaríni už se s levným oblékáním nebudou moct spoléhat na mě.“

Soudce Ti začínala ta příchuť nadutosti, ne-li vydírání, jíž se jeho promluva vyznačovala, rozčilovat. To vysocí úředníci jako on sám zabezpečovali chod země, ne dodavatelé vlněných kalhot.

„Vidím, že jde o soukromý spor,“ odvětil suše. „Věřte, že jen s politováním se ja-men bude muset zásobovat u vašich konkurentů.“

Sun Li-pen přijal tu poznámku jako profesionální nákupčí, který už prošel mnoha dražbami.

„To jistě, ale od nich nedostanete tu výraznou slevu, kterou jsem vám ochoten poskytnout já,“ odpověděl s přivřenýma očima, jako kočka, která čeká, jestli myš vyleze z díry.

Ten chlap uměl zasáhnout správce administrativy s věčně prázdnými truhlicemi přímo do srdce. Tím spíš, že služební postup soudců závisel na jejich obratnosti v plnění těch truhel penězi.

„Moji pobočníci a já jsme tady, abychom usnadňovali počestným poddaným Jeho Veličenstva život,“ opáčil Ti, než osobně znovu obsloužil budoucího dodavatele svého zimního vybavení. „Máte ponětí, kdo by tím viníkem mohl být?“

Podle mistra Suna mohli prozrazovat jeho obchodní záměry konkurenci jen čtyři členové jeho domácnosti.

Ostatní zaměstnanci, řemeslníci, strážé, vrátní, obchodní zástupci stále na cestách, zastávali velice podřadná místa. Většina z nich neuměla ani číst, dalo by jim pořádnou práci rozluštit, co stálo na jeho sviticích s účetnictvím a s korespondencí. Neúčastnili se důležitých porad a dostávali jen jednoduché rozkazy týkající se přímo tkaní nebo odnášení balíků vlny. Ale přesto už několik měsíců dostávali pastýři zpoza Velké zdi od konkurence nabídky částek o něco vyšší, než nabízel on!

„V tom případě,“ řekl Ti, „vidím snadný a jistý způsob, jak viníka odhalit. Oznamte, že do města právě přijel jeden Tangut, aby tu prodal svou vlnu, uveďte každému z těch podezřelých jinou sumu a uvidíme, kolik tomu barbarovi vaši konkurenti nabídnou. Částka nejbližší jedné z těch čtyř číslic nám ukáže jméno toho zrádce.“

Třebaže to byla důvtipná myšlenka, na tváři mistra Suna se neobjevil žádný záblesk naděje.

„Byl by to dokonalý plán, vznešený soudce, ale bohužel se už dvacet dní žádný chovatel koz v karavanseráji neobjevil.“

„O to se nestarejte. Nařídím jednomu ze svých mužů, aby se za toho barbara ze stepí vydával. Na vás bude jen předstírat, že jste s ním vstoupil do tajného jednání. Udělejte to, jak jsem řekl, a za dva dny budete znát jméno zrádce, který vám kazí spánek.“

Když Ti usoudil, že se mu od Sun Li-pena dostalo dost díky a poklon, vstal, aby rozhovor ukončil. Důmyslnost tchangských úřadů měla znovu prokázat svou nadřazenost nad nízkými pudy chamtivých prospěchářů.

II

*Soudce Ti promění otrhance v boháče;
volavka se setká s květinou před zraky kočky.*

Třetí manželka, nejvzdělanější ze všech tří, pomáhala soudci vybrat staré básně o přírodě, které by mohly být předneseny u příležitosti svátku Dvojí trojky, když si Ma Žung přišel pro rozkazy.

„Potřebuji důvěryhodného muže pro choulostivé poslání,“ oznámil mu soudce.

„Ano, vznešený soudce.“

„Bude muset být obratný a vyhnout se všemožným léčkám.“

„Ano, vznešený soudce.“

„Nesvěřil bych ten úkol ledaskomu. Vyžaduje bystrozrak a oddanost.“

„Ano, vznešený soudce.“

„Dojdi mi pro Tao Kana.“

Ma Žungovi chvíli trvalo, než opustil místnost, ne že by váhal plnit příkazy, ale protože tento byl pro něj jako rána holí do břicha.

To vzbudilo zvědavost Třetí paní.

„Ne že bych se míchala do soudních tajemství, ale mohla bych vědět, co je předmětem té mise, kterou chce můj drahý manžel svěřit napravenému podvodníkovi?“

Šlo o to hrát úlohu obchodníka s kozí vlnou. Tao Kan měl představovat kmenového náčelníka zpoza Zdi, který přijel s cenným nákladem. Předstíral by, že se zajímá o městská rozptýlení, účastnil by se rituálů Dvojí trojky, provedl by rituální lázeň v řece a tak dále.

„To mu udělá dobře,“ řekla Třetí paní. „Mise, při kterých se musí umýt, byste mu měl svěřovat častěji.“

„Podívá se na býčí zápasy, koupí si pár tretek, bude se usmívat na hezká děvčata, zkrátka bude dělat všechno, co mají barbaři rádi, když nás přijedou navštívit.“

„Ale váš pobočník není žádný nově příchozí,“ namítla Třetí paní. „Ve městě ho znají, s těmi jeho potouchlými způsoby a nenechavýma rukama.“

„Ach, o to se nebojím: když se čistě oblékne a bude velkoryse rozdávat spropitné, nikdo ho nepozná.“

Třetí paní odešla a nechala manžela vyložit dotyčnému, co od něj očekává. Tao Kan byl hubený čahoun, zpola bezzubý, s chlupy porostlou bradavicí na tváři, ale oči mu svítily mazaností. Když už to tedy nebyl ze všech tří ten nejčestnější, byl rozhodně nejprohnanější. Seržant Chung nalil soudci šálek čaje, ale ostentativně zapomněl nabídnout i bývalému trhanovi, kterého jeho pán kdoví proč přijal mezi své služebnictvo.

„Všechno jsem nechal připravit,“ řekl Ti. „Půjčím ti několik sluhů z ja-menu a ti tě budou doprovázet, až přijedeš

do města jako obchodník s vlnou. Ubytuješ se v karavan-seráji. Jestli to Sun Li-pen dobře zařídil, brzy tě osloví jeden z jeho konkurentů a nabídne ti, že tvůj pomyslný náklad odkoupí. Dobře si zapamatuj částku, kterou ti za něj nabídne, a podáš mi o ní zprávu. Tím bude tvoje poslání splněno.“

„Jak mám naložit s časem?“ ptal se Tao Kan.

„Dělej, co dělají na cestách barbaři. Užij si svátek, jdi tam, kde najdeš nějakou zábavu. Ale hlavně se vyhni hraní! Soudní majetek není zlatý důl Boha kovolijectví!“

Soudcův pobočník měl připomínky, pokud jde o upřesnění jeho role.

„Boháč v náladičce vždycky pozve na večeri nějaké krásné dámy z čajoven, vznešený soudce.“

„Jsi špatně informován. Jsou i počestní boháči.“

„Takové neznám.“

„V tom případě by ses možná mohl vydávat za eunucha Velkého Mogula. Stačilo by tě nechat vykastrovat, hned bys byl uvěřitelnější.“

Tao Kan nemohl potlačit zděšený úšklebek.

„Vaše Milost může na honoráři pro chirurga ušetřit, spokojím se s tím, že ty krásky budu obdivovat z dálky. Počítalo se aspoň s pořádnými výdaji na baštu?“

„Kdyby ti nestačily, věz, že eunuchové drží dietu, aby netloustli,“ odpověděl Ti a prsty předváděl cvakání nůžek.

Tao Kan se uklonil na znamení, že se přizpůsobí očekávání svého pána.

„Mistr Sun významně přispívá do pokladnice tohoto okresu,“ pokračoval pán. „Proto mu ja-men hodlá poskytnout